

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

James
Percival Everett

Copyright © 2024 by Percival Everett
Serbian translation rights arranged with Melanie Jackson Agency, LLC
through Katai & Bolza Literary Agents.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

PERSIVAL EVERET

DŽEJMS

Preveo sa engleskog
Danko Ješić

Stela

Za Denzi

Beležnica Danijela Dekatura Emeta

*Došô sam u grad pre dan il' dva,
Čuo sam buku, i vidô sam ja,
Kako stražari svud trče sad,
Jer stari Den Taker dolazi u grad.
Bež' otale, bež' otale,
Bež' otale, stari Dene Takeru,
Dobrano si okasnio na večeru.*

*Ovca i svinja šetaju po livadi,
Ovca je pita: „Moš li brže ti?”
Tiho! Tiho! Dušo, vuk sad reži,
O, o bogo moj, bulldog sad reži.
Bež' otale, bež' otale,
Bež' otale, stari Dene Takeru,
Dobrano si okasnio na večeru.*

*Evo moje britve dobre,
Cakum-pakum, vrlo oštre,
Ovca vrše ovas, Taker 'kuruz seje,
Brijaću te uskoro, čim se voda zgreje.
Bež' otale, bež' otale,
Bež' otale, stari Dene Takeru,
Dobrano si okasnio na večeru.*

*Kreja je legla u gnezdo češljugara,
Da bi spasô dušu, nikad se ne odmara,
Stari Taker u lisičjem brlogu pronašô je krevet,*

*Isterô je lisičića osam il' devet.
Bež' otale, bež' otale,
Bež' otale, stari Dene Takeru,
Dobrano si okasnio na večeru.*

*Otišô sam na sastanak pre dan il' dva,
Da čujem Takeru kako propoveda.
Svi su se napili, samo ja sam odoleo,
A stari se Taker od muke razboleo,
Bež' otale, bež' otale,
Bež' otale, stari Dene Takeru,
Dobrano si okasnio na večeru.*

Stari crnja Zip

*Danas sam po podne u Sendi Huk išô;
Danas sam po podne u Sendi Huk išô;
Danas sam po podne u Sendi Huk išô;
I na starog crnju Zipa prvo sam naišô.
Stari crnja Zip je učenjak čuveni,
Stari crnja Zip je učenjak čuveni,
Svira svoj bendžo u dolini.*

*Divlja guska brzo preko okeana leti;
Divlja guska brzo preko okeana leti;
Divlja guska brzo preko okeana leti;
O, divlju je gusku u letu baš lepo videti.
Jer kad divlje guske zamahnu krilima jače,
Tada svaka divlja guska glasno gače, gače.*

*Da sam predsednik Sjedinjenih Država postao;
Da sam predsednik Sjedinjenih Država postao;
Da sam predsednik Sjedinjenih Država postao;
Sisao bi' bombone i kapije otvarao;
A one što ne volim, sa spiska bi' brisnuo,
Čak bi i Dejvi Krokot od muke svisnuo.*

Čurka u slami

*Dok sam se kući putem vraćao,
S umornim konjima i teškim tovarom,
Ošinuh bičem i predvodnik polude,
I tad se oprostih od kolske rude.*

(Refren)

*Čurka u slami, čurka u senu,
Igramo noću, radimo dnevnu smenu,
Obrni, okreni i osmeh izmami,
I zasviraj pesmu Čurka u slami.*

*Otišô sam da muzem i izgubih glavu,
Pomuzo' sam kozu umesto kravu,
Majmun je sedeo na nekoj slami,
I namigivô veselo ženinoj mami.*

(Refren)

*Čurka u slami, čurka u senu,
Igramo noću, radimo dnevnu smenu
Obrni, okreni i osmeh izmami,
I zasviraj pesmu Čurka u slami.*

Obad

*Kad bejah mlad, čekô sam u miru,
Da ponudim gazdi hranu na tanjiru,
I dam mu bocu kada je žedan,
I dok on pije, obade teram.*

(Refren)

*Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Jer gazda nije tu.*

*Kad predveče pođe na jahanje,
Ja ga pratim uz metle mahanje,
Taj konj se baš jako štrečne,
Kad ga obad po sapima pecne.*

(Refren)

*Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Jer gazda nije tu.*

*Jednog dana kad je jahao,
Obada veliki roj je došao,
Jedan ga slučajno u butku pecnuo,
Nek đavo nosi obade u pakao.*

(Refren)

*Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Jer gazda nije tu.*

*I tad potrča, jurnu, poskoči vranac,
I baci moga gazdu u šanac,
Umro je i porota je razlog tražila,
Razobadana raga, presuda je glasila.*

(Refren)

*Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Džimi dangubi, baš me briga,
Jer gazda nije tu.*

*Položiše ga ispod stabla persimona,
Epitaf mu oglasiše na sva zvona,
„Stojite kraj groba čoveka mlada,
Tragične žrtve ljutoga obada”.*

PRVI DEO

Ti mali prokletnici krili su se u visokoj travi. Blistavi mesec nije bio sasvim pun, i nalazio se iza njih, tako da sam ih video jasno kao po danu iako je bila noć. Svici su svetlucali na crnom platnu. Čekao sam pored kuhinjskih vrata gospođice Votson, i stopalom klatio rasklimanu dasku na stepenicama, za koju sam znao da će mi sutra reći da je popravim. Čekao sam tu da mi dâ kukuruzni hleb koji je ispekla po receptu moje Sejdi. Čekanje predstavlja veliki deo robovskog života, čekanje, čekanje i još čekanja. Čekanje na zahteve. Čekanje za hranu. Čekanje da se dani završe. Čekanje za pravednu i zasluženu hrišćansku nagradu na kraju svega toga.

Posmatrali su me ti beli dečaci, Hak i Tom. Uvek su igrali neku igru uloga, gde sam ja bio ili zlikovac ili plen, ali uvek njihova igračka. Skakutali su tamo s buvama, komarcima i drugim bubama koje grizu, ali nikad nisu krenuli ka meni. Uvek se isplati dati belcima ono što žele, i zato sam zakoračio u dvorište i oglasio se u mraku: „Ko s' to tamo skriva u tmimi?”

Nespretno su se promeškoli i zakikotali. Ti dečaci ne bi mogli da se prikradu slepom i gluvom čoveku dok orkestar svira. Radije bih traćio vreme brojeći svice nego se petljajući s njima.

„Rekô bi da ću samo da spustim ove stare koske na ovaj trem ovdi i poslušam kak'a je to buka. Mož' biti da je tamo nekaki demon. Ima d' ostanem ovdi 'de je bezbedno.” Seo sam na gornji stepenik i naslonio se na stub. Bio sam umoran, pa sam zatvorio oči.

Dečaci su uzbuđeno šaputali, i čuo sam ih jasno kao crkveno zvono.

„Da li je već zaspô?“, pitao je Hak.

„Rekô bi da jeste. Čuo sam da te crnčuge mogu da zaspe tek tako“, kazao je Tom i pucnuo prstima.

„Psst“, rekao je Hak.

„Kažem da ga vežemo“, rekao je Tom. „Da ga vežemo za taj stub na tremu na koji se naslanja.“

„Ne“, kazao je Hak. „Šta ako se razbudi i digne graju? A on-dak će da vidu kako sam napolje, a ne u krevet, kako bi trebalo.“

„Dobro. Ali znaš li šta? Potrebne su mi neke sveće. Ima da se uvučem u kuhinju gospođice Votson i uzmem ih.“

„Šta ako probudiš Džima?“

„Neću nikog da probudim. Ni grom ne mož' da probudi usnulog crnčugu. Zar ništa ne znaš? Ni grom, ni munje, ni lavlja rika. Čuo sam za jednoga koji je prespavao zemljotres.“

„Kako mu izgleda taj zemljotres?“, pitao je Hak.

„Kako kad ti se babo probudi usred noći.“

Dečaci su nezgrapno puzili, na kolenima i pesnicama, i ne previše tiho, preko škripavih dasaka trema i unutra, kroz dvo-delna vrata kuhinje gospođice Votson. Čuo sam ih kako petljaju unutra, otvaraju vrata kredenaca i fioke. Držao sam oči zatvorene i ignorisao komarca koji mi je sleteo na ruku.

„Evo ga“, rekao je Tom. „Uzeću samo tri.“

„Ne mo'š samo d' uzmeš babine sveće“, kazao je Hak. „To ti je krađa. Šta ako okrive Džima za to?“

„Evo, ostaviću ovaj petoparac. To je više neg' dovoljno. Neće posumnjati u roba. Odakle bi robu bio petoparac? Dobro, ajde d' izađemo pre nego što se ona pojavi.“

Dečaci su izašli na trem. Mislim da nisu bili svesni koliku buku prave.

„Trebalo je d' ostaviš poruku“, rekao je Hak.

„Ne treba“, odgovorio je Tom. „Petoparac je dovoljan.“ Osećao sam kako me dečaci gledaju. Ostao sam nepomičan.

„Šta to radiš?” pitao je Hak.

„Sa' ću se malo našalim sa starim Džimom.”

„Samo ćeš ga probuditi, to je sve.”

„Ćuti.”

Tom je stao iza mene i uhvatio mi obod šešira kod ušiju.

„Tome”, pobunio se Hak.

„Psst.” Tom mi je podigao šešir s glave. „Samo ću d' okačim ovi stari klobuk na ovi ekser.”

„A ka'ka je korist od toga?”

„Ka' se probudi, misliće da je veštica to uradila. Samo bi volô da vidim to.”

„Dobro, sad je na ekseru, pa d' idemo”, rekao je Hak.

Neko se pomerio u kući i dečaci su potrčali, skrenuli iza ugla u punom trku i podigli prašinu. Čuo sam kako im se koraci udaljavaju.

Sad je neko bio kraj kuhinjskih vrata. „Džime?” Bila je to gospođica Votson.

„Izvol'te?”

„Jesi l' zaspô?”

„Ne, gospoja. Mlogo sam umoran, ali nisam zaspô.”

„Jesi l' ti bio u mojoj kuhinji?”

„Nisam, gospoja.”

„Da l' je neko bio u mojoj kuhinji?”

„Nisam nikog vidô, gospoja.” To je bila istina, jer su mi oči bile zatvorene sve vreme. „Nisam vidô nikog u vašoj kuhinji.”

„Pa, evo tog kukuruznog 'leba. Mo'š reći Sejdi da mi se sviđa njen recept. Napravila sam nekoliko izmena. Znaš, da ga poboljšam.”

„Da, gospoja, reći ću joj.”

„Jesi l' vidô Haka?”, pitala je.

„Vidô sam ga ranije.”

„Kad?”

„Malopre”, rekao sam.

„Džime, pitaću te nešto. Jesi l' bio u biblioteci sudije Tačera?”
„U čemu?”
„U biblioteci.”
„Mislite na tu sobu 'de ima mlogo knjiga?”
„Da.”
„Ne, gospoja. Vidô sam knjige, ali nisam bio u sobi. Što me to pitate?”
„O, pronašao je neku knjigu van police.”
Nasmejao sam se. „Šta bi ja mogô da radim s knjigom?”
I ona se nasmejala.

Kukuruzni hleb je bio umotan u tanku krpu i morao sam da ga prebacujem iz ruke u ruku jer je bio vreo. Razmišljao sam da ga probam jer sam bio gladan, ali hteo sam da Sejdi i Elizabet prve jedu. Kad sam ušao kroz vrata, Lizi mi je pritrčala, njušeći vazduh kao lovački pas.

„Kaki je to miris?”, pitala je.

„Rekô bi' da je to ovi kukuruzni 'lebac”, rekao sam. „Gospodica Votson je upotrebila specijalni recept tvoje mame i sigurno miriše dobro. Rekla mi je da je napravila nekoliko izmena.”

Sejdi mi je prišla i poljubila me u usta. Pomilovala mi je lice. Bila je meka i usne su joj bile meke, ali šake su joj bile grube kao moje, od rada u polju, mada i dalje nežne.

„Bolje ti je da joj vratiš tu krpu sutra. Belci uvek pamte takve stvari. Kunem se, verujem da svakog dana odvajaju vreme da broje kuhinjske krpe i kašike i šolje i tako to.”

„To je istina. Sećaš li se kad sam zaboravio da vratim grabulje u šupu?”

Sejdi je spustila kukuruzni hleb na kladu – panj, u stvari – koja nam je služila kao sto. Isekla ga je. Dodala je po komad Lizi i meni. Zagrizao sam, a i Lizi je. Pogledali smo jedno drugo.

„Ali miriše tako dobro”, kazalo je dete.

Sejdi je odsekla trunčicu i stavila ju je u usta. „Kunem se da ta žena nema nimalo dara za kuvanje.”

„Moram li da jedem?”, pitala je Lizi.

„Ne, ne moraš”, odgovorila je Sejdi.

„Ali šta ćeš reći kad te bude pitala za to?”, pitao sam.

Lizi se nakašljala. „Gospođice Votson, nikad nisam jela taki kukuruzni 'lebac.”

„Probaj da kažeš kuruzni”, rekao sam. „To će zvučati još nepravilnije.”

„Nikad nisam jela taki kuruzni 'lebac”, rekla je.

„Vrlo dobro”, kazao sam.

Albert se pojavio na vratima naše kolibe. „Džejmse, da li izlaziš?”

„Otići ću pravo tamo. Sejdi, da li je to u redu?”

„Slobodno idi”, kazala je.

Izašao sam i otišao do velike vatre, gde su sedeli muškarci. Pozdravili su me i seo sam. Razgovarali smo malo o onom što se dogodilo jednom beguncu sa susedne farme. „Da, baš su ga prebili”, kazao je Doris. Doris je bio muškarac, ali to nije bilo važno robovlasticima koji su mu nadenuili to ime.

„Svi će otići u pakao”, kazao je stari Luk.

„Šta ti se dogodilo danas?”, pitao me je Doris.

„Ništa.”

„Nešto se sigurno dogodilo”, rekao je Albert.

Čekali su da im ispričam priču. Izgleda da sam bio dobar u pričanju priča. „Ništa, osim što sam danas odleteo do Nju Orleansa. Osim toga, ništa se nije dogodilo.”

„Šta, bre?”, pitao je Albert.

„Da. Znete, mislio sam da ću lepo odremati ovog popodneva, ali zatim sam se obreo u jednoj prometnoj ulici, s kočijama koje su vukle mazge i bog zna čim okolo.”

„Ti si lud”, rekao je neko.

Video sam kako mi Albert daje znak da su belci blizu. Zatim sam čuo nespretno komešanje u žbunju i znao sam da su to ti dečaci.

„Kô što sam rekô, prvo sam vidô svoj klobuk na ekseru. ‘Nisam ga turio tamo’, rekô sam sebi. ‘Kako je došô tamo?’ I znao sam da su to uradile veštice. Nisam ih vidô, ali to su bile one. A jedna od ti’ veštica koja mi je uzela klobuk poslala me u Nj’ Orleans. Možete li da poverujete?” Moj promenjeni govor obavestio je ostale o blizini belaca. Dakle, moja gluma zbog dečaka postala je okvir moje priče. Moja priča je postala manje bajka, jer je glavni cilj bila predstava za dečake.

„Ko bi rekô”, kazao je Doris. „Nemo’ se šališ s tim vešticama.”

„Jašta, bre”, kazao je drugi.

Čuli smo kako se dečaci kikoću. „I tako, bio sam u Nj’ Orleansu i znate šta?”, rekao sam. „Iznenada je taj vidar došô iza mene. Rekô je: ‘Šta radiš ovdi u ovom gradu?’ Ja mu rekô: ‘Ne znam kako sam došô ’vamo.’ A znaš šta je on meni rekô? Znaš li šta mi je rekô?”

„Šta ti je rekô, Džime?”, pitao je Albert.

„Rekô je, da ja, Džim, budem slobodan čovek. Rekô je da me niko neće više zvati crnčugom.”

„Bože, sakloni”, rekao je Žgolja, potkivač.

„Demon mi je rekô da mogu da kupim šta god ’oću u toj ulici. Rekô je da mogu d’ uzmem viski ako ’oću. Šta mislite o tome?”

„Viski je đavolje piće”, kazao je Doris.

„Nije smetalo”, odgovorio sam. „Nije nimalo smetalo. Rekô je da mogu d’ uzmem ako hoću. I sve drugo. Nije smetalo.”

„A što?“, pitao je neko.

„Prvo, jer sam bio na tom mestu gde me je taj demon poslô. To nije bilo stvarno, samo san. I taj demon je pucnô starim prljavim prstima i poslô me kući.“

„A što je to uradio?“, pitao je Albert.

„Dođavola, čoveče, ne možeš upasti u nevolju u Nj’ Orleansu ako nemaš pare, bio san ili java“, rekao sam.

Muškarci su se nasmejali. „Tako sam i ja čuo“, rekao je jedan od njih.

„Čekajte“, kazao sam. „Mislim da čujem jednog od oni’ demona u žbunju. Neka mi neko doda baklju kako bi’ mogô da zapalim to žbunje. Počeće da se tope kao maslac na tiganju.“

Svi smo se nasmejali kad smo čuli kako beli dečaci brzo beže odatle.

Nakon što sam sinoć stao na te škripave daske, znao sam da će gospođica Votson želeti da ih zakucam i učvrstim taj labavi stepenik. Čekao sam do sredine jutra kako ne bih probudio belce. Mogli su da spavaju kao klade i uvek su se žalili da su se probudili prerano, bez obzira na to koliko je sati bilo.

Hak je izašao iz kuće i gledao me neko vreme. Muvao se naokolo kao kad mu je nešto bilo na umu.

„Zašto ne trčite sa svojim prijateljem?“, pitao sam.

„Misliš na Toma Sojera?“

„Rekô bi da je to taj.“

„Verovatno i dalje spava. Sigurno je bio budan cele noći, pljačkao banke i vozove i tako to.“

„On radi takve stvari, zar ne?“

„Tvrdi da radi. Ima malo novca i kupuje sebi knjige i stalno čita o avanturama. Ponekad nisam baš siguran u njega.“

„Kako to mislite?“

„Recimo, pronašao je tu pećinu i otišli smo tamo i sastali se s drugim dečacima, ali kad odemo tamo, on se ponaša kao gazda.”

„Da?”

„Samo zato što je čitao te knjige.”

„A to vam baš sipa so na ranu?”, pitao sam.

„Zašto ljudi to kažu? ‘Sipati so na ranu?’”

„Pa evo kako ja to vidim, Hak, kao kad imate neku ranu, i nije mnogo strašna, ali kad sipate so...”

„Shvatam.”

„Izgleda da ponekad morate d’ istrpiti svoje prijatelje. Oni rade šta im je volja.”

„Džime, radiš s mazgama i popravljaš kolske točkove i sad popravljaš taj trem. Ko te je naučio sve te stvari?”

Zastao sam i pogledao čekić u svojoj ruci i okrenuo ga. „To je dobro pitanje, Hak.”

„I ko te je naučio?”

„Prinuda.”

„Šta?”

„Nužda”, ispravio sam se. „Nužda je kad moraš nešto d’ uradiš ili...”

„Šta ili?”

„Ili te odvedu do stuba i bičuju te, ili te odvuku niz reku i prodaju te. Ništa o čemu vi morate da brinete.”

Hak je pogledao u nebo. Razmišljao je malo o tome. „Baš je lepo kad gledaš u nebo a nema ničeg na njemu, samo je plavo. Čuo sam da postoje imena za različite plave. I crvene i tako to. Pitam se kako se zove ta plava.”

„Crvendaćevo jaje”, kazao sam. „Jeste li ikad videli crvendaćevo jaje?”

„U pravu si, Džime. To je kao crvendaćevo jaje, osim što nema pegice.”

Klimnuo sam glavom. „Zato morate da ne gledate u te pe-gice.”

„Crvendaćevo jaje”, ponovio je Hak.

Sedeli smo još malo. „Šta vas još grize?”, pitao sam.

„Mislim da je gospođica Votson luda.”

Nisam ništa rekao.

„Uvek priča o Isusu i molitvama i tako to. Ima Isusa Hrista u mislima. Kazala mi je da molitve treba da mi pomognu da budem nesebičan. Šta to, dođavola, znači?”

„Nemo’ da psujete, Hak.”

„Zvučiš kao ona. Ne vidim korist da je pitam o stvarima koje ne razumem i dobijem prekor zbog toga ‘što ne razumem’ to što sam je pitô. Kakvog to ima smisla? Mogao bih da se molim onoj dasci tamo.”

Klimnuo sam glavom.

„Klimaš jer razumeš to ili zato što ne razumeš?”

„Samo klimam, Hak.”

„Okružen sam ludacima. Znaš li šta je uradio Tom Sojer?”

„Kažite mi, Hak.”

„Naterao nas je da se zakunemo krvlju da ćemo, ako iko od nas oda tajne bande, ubiti celu porodicu te osobe. Da li to zvuči ludo?”

„Kako se čovek zakune krvlju?”, pitao sam.

„Treba da posečeš šaku nožem i rukuješ se sa svima koji su uradili isto. Znaš, tako da se tvoja krv pomeša i spoji. Onda ste krvna braća.”

Pogledao sam njegove šake.

„Koristili smo pljuvačku. Tom Sojer je rekao da je to isto i da ne bismo mogli d’ opljačkamo banku s posećenim šakama. Jedan dečak se rasplakao i rekao kako će kazati roditeljima, a Tom Sojer ga je učutkô petoparcem.”

„Zar mi vi ne odajete te tajne sad?”, pitao sam.

Hak je začutao. „Ti si drugačiji.”

„Zato što sam rob?”

„Ne, nije to.”

„Šta je onda?”

„Ti si mi prijatelj, Džime.”

„Ta, hvala vam, Hak.”

„Nećeš reći nikom, a?” Zabrinuto me je pogledao. „Čak i ako odemo i opljačkamo banku. Nećeš reći, zar ne?”

„Umem da čuvam svoje tajne, Hak. Mogu da čuvam i vašu.”

Gospođica Votson je došla do komarnika i prosiktala: „Zar nisi već popravio taj stepenik, Džime?”

„Jesam, u stvari, gospođice Votson”, kazao sam.

„Pravo je čudo dok ti taj dečak blebeće na uvo. Haklberi, vrati se u kuću i raspredi svoj krevet.”

„Večeras ću ga ponovo izgužvati”, rekao je Hak. Gurnuo je ruke u džepove i klatio se, kao da je znao da je preterao.

„Ne teraj me da izlazim”, kazala je.

„Vidimo se kasnije, Džime.” Hak je utrčao u kuću prolazeći postrance pored gospođice Votson, kao da izbegava udarac.

„Džime”, rekla je gospođica Votson gledajuću u kuću za Hakom.

„Gospoja?”

„Čujem da se Hakov tata vratio u grad.” Prošla je kraj mene i pogledala put.

Klimnuo sam glavom. „Da, gospoja.”

„Pazi na Haka”, rekla je.

Nisam znao šta tačno želi od mene. „Da, gospoja.” Vratio sam čekić u kutiju. „Gospoja, na šta bi tačno trebalo da pazim?”

„I pomoz mu da se čuva od tog Sojera.”

„A što meni pričate sve to, gospoja?”

Starica je pogledala mene, onda put, a onda nebo. „Ne znam, Džime.”

Razmišljao sam o rečima gospođice Votson. Tom Sojer nije bio prava opasnost za Haka, samo neka vrsta čovečuljka koji mu sedi na ramenu i šapuće gluposti. Ali povratak njegovog oca bio je nešto sasvim drugo. Taj čovek je mogao da bude trezan ili pijan, ali bilo kako bilo, stalno je tukao tog jadnog dečaka.